

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/388/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2714202658
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Barcajová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2714202658.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Barcajovej a členiek senátu JUDr. Evy Behranovej a Mgr. Renáty Gavalcovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: E. C., narodený XX.XX.XXXX, bytom Z. XXXX/XX, XXX XX A., o zaplatenie 597,76 eura s príslušenstvom, na odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Skalica č.k. 5C/194/2014-53 zo dňa 12. marca 2015 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému sa n e p r i z n á v a náhrada trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu žalobcu zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Predmetom sporu je nárok žalobcu voči žalovanému o zaplatenie 597,76 eura s úrokom z omeškania 8,25% ročne zo sumy 597,76 eura od 05.12.2013 až do zaplatenia a trovy konania. Nárok žalobcu vyplýva jednak zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 10.05.2012 a zo zmluvy č. 25077485 uzavretej dňa 09.09.2008. Súd mal vykonaným dokazovaním preukázané, že pôvodný veriteľ VÚB, a.s. a žalovaný uzatvorili predmetnú zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s., keď v časti II. je schválený úverový rámec 12.000,- Sk a schválená štandardná mesačná splátka 400,- Sk. Z výpisu o čerpaní za obdobie od 01.01.2009 do 30.11.2013 súd zistil, že žalovaný postupne z úverového rámca vyčerpал sumu 696,11 eura a postupne uhradil na tento účet sumu 332,95 eura. Súd prvého stupňa uzavrel, že predmetná zmluva o vydaní a používaní platobnej karty je zmluvou spotrebiteľkou, ktorej účastníkmi sú dodávateľ vykonávajúci svoju podnikateľskú činnosť a fyzická osoba spotrebiteľ. Vzhľadom k obsahu uzavretej zmluvy medzi účastníkmi súd posúdil podmienky zmluvy v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona č. 258/2001 Z.z. napriek tomu, že zmluva bola uzavretá v zmysle ustanovení zákona č. 513/1991 Zb. - Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov. Z hľadiska zákonodarcom sledovaného cieľa ochrany spotrebiteľa neexistuje žiadna skutočnosť opodstatňujúca dojednanie alebo vylúčenie právnej úpravy, podľa ktorej sa má alebo nemá právny úkon posudzovať. Keďže tu došlo k platnému uzavretiu zmluvy o poskytnutí finančných prostriedkov, ide o spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka i napriek tomu, že bola uzavretá v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka, nakoľko ustanovenia Občianskeho zákonníka sú pre spotrebiteľa priaznivejšie. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že v konaní je potrebné prihliadnúť na premlčanie v zmysle § 5b novely zákona č. 102/2014, ktorá zavádza do zákona č. 250/2007 ustanovenie § 5b, podľa ktorého orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné,

aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Súd preto dospel k záveru, že v konaní je potrebné prihliadnuť na premlčanie priamo zo zákona. Z oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti dlžného zostatku zo dňa 12.09.2010 mal súd prvého stupňa preukázané, že predchodca žalobcu vyhlásil úver za predčasne splatný a zároveň vyzval žalovaného na úhradu celého dlžného zostatku v lehote 5 dní. Predčasná splatnosť bola žalovanému oznámená 16.09.2010, kedy prevzal vyhlásenie o predčasnej splatnosti. Žalobca teda mohol nasledujúci deň uplatniť svoj návrh na súde a žiadať od žalovaného zaplataenie celej zvyšnej ceny úveru. V danom prípade v súlade s ustanovením § 103 OZ premlčacia trojročná doba v tomto prípade začala plynúť od 17.09.2010 a uplynula 17.09.2013. Žaloba bola podaná na súd dňa 29.04.2014, teda po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty, z toho vyplýva, že žalobcovo právo na zaplataenie dlžnej sumy už bolo premlčané a keďže súd na toto prihliada z úradnej povinnosti, nebolo možné žalobcovi priznať uplatnený nárok a preto ho súd zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP, avšak žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, ich náhradu nepriznal, nakoľko si túto neuplatnil, taktiež mu žiadne trovy ani nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý s ním nesúhlasil a svojim odvolaním sa domáhal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobe žalobcu vyhovel alebo aby tento rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Poukázal na to, že aplikácia ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej aj ZoOS) je v danom prípade aplikovaná nesprávne. Týmto spôsobom došlo k značnému narušeniu princípov právneho štátu podľa článku 1 ods. 1 a článku 1 ods. 2 Ústavy SR, porušením zákazu diskriminácie podľa článku 12 ods. 1 a 2 Ústavy SR a článku 3 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 1 dodatkového protokolu o ochrane ľudských práv a základných slobôd, k porušeniu práva na prístup k nezávislému a nestrannému súdu podľa článku 46 Ústavy SR, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a k porušeniu zásady rovnosti účastníkov súdneho konania garantovanej článkom 47 ods. 3 Ústavy SR a článkom 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd. Argumentoval, že prijatím § 5b ZoOS zákonodarca uložil súdom a iným orgánom povinnosť vyhľadávať dôvody, pre ktoré by mohol nárok veriteľa zamietnuť, či pre ktoré by nemusel priznať veriteľom uplatnený nárok v plnej výške a skúmať dôkazy v tom svetle, čím zákonodarca de facto zlegalizoval postavenie súdu ako advokáta dlžníka. Porušil tým Ústavu SR a medzinárodnými zmluvami garantované právo prístupu k nestrannému súdu a narušil tiež zásadu rovnosti účastníkov konania a nestrannosti súdu, ktorá sa v civilnom procese prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občiansko-právny súd (Nález ÚS SR PL.ÚS 43/95). Napriek tomu, že uvedené ustanovenie nadobudlo účinnosť až dňa 01.05.2014, žalobca nemôže súhlasiť s rozhodnutím súdu a s jeho právnym posúdením veci. Argumentoval, že v danom prípade je potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere a teda o absolútny obchodno-závazkový vzťah, i keď jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. V danom prípade ide o zmluvu označenú ako zmluva o vydaní a používaní kreditnej karty, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver, teda ide o úverovú zmluvu podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Poukázal na viaceré rozhodnutia súdov (2 M Cdo 3/2011 zo dňa 28.04.2011, NS SR 6 M Cdo 4/2012 zo dňa 27.03.2013). Poukázal tiež na komentár k § 52 OZ k spotrebiteľským zmluvám od prof. JUDr. Petra Vojčika, CSc., ktorý činí tiež rozdiel medzi spotrebiteľskými zmluvami uzavretými podľa Obchodného zákonníka v porovnaní so spotrebiteľskými zmluvami uzavretými podľa Občianskeho zákonníka. Preto žiadal svojmu odvolaniu vyhovieť, rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadril. Poukázal na svoju finančnú situáciu a preto nemá zaplatiť žalobcovi ani trovy konania, keď poukázal súčasne na to, že žaloba bola zamietnutá.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 zákona č.99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov - Občianskeho súdneho poriadku - ďalej aj „OSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, podal ho účastník konania (§ 201 OSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 204 OSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný, (§ 202 OSP), preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako i konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo (§ 212 ods. 1 OSP) po skonštatovaní, že odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 OSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. d) a f) OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP), prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne, preto ho podľa ustan. § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie vydal pomerom hlasov 3:0, t.j. jednohlasne (§ 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z.z.).

Odvolací súd vo veci rozhodol podľa ustanovenia § 214 ods. 2 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania tak, že rozsudok verejne vyhlásil, nakoľko vec bola ústne prejednaná pred súdom prvého stupňa a v odvolacom konaní nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejedná sa o konanie, v ktorom by súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejde ani o konanie vo veciach porušovania zásady rovnakého zaobchádzania a nariadenie pojednávania nevyžaduje ani dôležitý verejný záujem.

Predmetom odvolacieho konania je rozhodnutie o včas podanom odvolaní žalobcu, ktorý sa svojim odvolaním domáha zmeny rozsudku súdu prvého stupňa, prípadne jeho zrušenia, keďže súd prvého stupňa jeho nárok ako nedôvodný pre premlčanie práva žalobcu zamietol.

Odvolací súd v prejednávanom prípade dospel k záveru, že súd prvého stupňa vo veci zistil správne skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie uplatneného nároku, pre ktorý súd prvého stupňa vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na jeho posúdenie, všetky výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam a odvolací súd zdieľa aj jeho právne závery vo veci, keďže tieto správne právne posúdil a preto tento rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 09.09.2008 právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalovaným zmluvu o poskytnutí hotovostného limitu - úverového rámca v sume 12.000,- Sk s mesačnou splátkou 400,- Sk k používaniu platobnej karty. Na základe tohto zmluvného vzťahu mu bola poskytnutá karta, ktorú používal a čerpal limit poskytnutých finančných prostriedkov, pričom bol povinný čerpané prostriedky splácať. Žalovaný potvrdil, že finančné prostriedky vyčerpal pre svoju potrebu, avšak tieto už nedokázal splácať. Podľa platobnej histórie preukázanej v konaní posledný výber uskutočnený kartou bol dňa 22.04.2010 a z prehľadu transakcií vyplýva, že žalovaný vyčerpal celkom 696,11 eura, avšak vrátil 332,95 eura. Pre nesplácanie úveru žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť dlžného zostatku zo dňa 12.09.2010 a zároveň vyzval žalovaného na úhradu celého dlžného zostatku v lehote 5 dní. Oznámenie o predčasnej splatnosti bolo žalovanému doručené dňa 16.09.2010, mal k dispozícii lehotu 5 dní na dobrovoľné splnenie dlhu, na čo žalovaný neprišiel, preto žalobca mohol uplatniť svoj nárok na súde a žiadať od žalovaného zaplatať celej zvyšnej ceny úveru. Žaloba však bola podaná na súd dňa 29.04.2014, teda po uplynutí premlčacej doby tri roky.

Základnou spornou otázkou, vychádzajúc z obsahu odvolania žalobcu bolo, či súd prvého stupňa postupoval správne, keď aplikoval ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré nadobudlo účinnosť dňa 01.05.2014.

V danom prípade síce žalovaný nenamietal premlčanie uplatneného nároku, no v zmysle súdom prvého stupňa správne aplikovaného ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014 bolo potrebné aj bez návrhu, t.j. ex offo prihliadnuť na premlčanie uplatneného nároku, ktoré má za následok už bez ďalšieho nevyhnutnosť zamietnutia žaloby veriteľa. Premlčanie nároku sa stalo skutočnosťou, ktorá bráni tomu, aby súd veriteľovi jeho právo priznal.

Na základe zákona č. 102/2014 Z.z. (článku VIII.) došlo k novele zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene ďalších zákonov, na základe ktorej bolo prijaté nové ustanovenie § 5b, podľa ktorého, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keby inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Podľa článku XIV. zákona č. 102/2014 Z.z., predmetné ustanovenie vstúpilo do účinnosti od 1. mája 2014. V § 29b zákona č. 102/2014 boli prijaté prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 01.05.2014, nie však k novoprijatému ustanoveniu § 5b citovaného zákona. Právny názor, podľa ktorého by sa v danom prípade mohlo jednať o nepripustnú retroaktivitu účinkov novelizovaného zákona č. 250/2007 Z.z. a tým súvisiaceho zásahu do právnej istoty účastníkov tohto vzťahu, nie je správny.

Právna teória i prax činí rozdiel medzi pravou a nepravou retroaktivitou. Pre pravú retroaktivitu platí, že lex posterior ruší (neuznáva) právne účinky v dobe účinnosti legis prioris, prípadne vyvoláva alebo spojuje práva a povinnosti subjektov s takými skutočnosťami, ktoré v dobe účinnosti legis prioris nemali povahu právnej skutočnosti. V prípade nepravnej retroaktivity „nový zákon síce nezakladá právne následky pre minulosť, avšak buď povyšuje minulé skutočnosti za podmienku budúceho právneho následku (jednoduchú výlučnosť) alebo modifikuje pre budúcnosť právne následky podľa skorších zákonov založené ... nepravé spätné pôsobenie zákona znamená len, že nový zákon zachycuje (právne kvalifikuje) minulé skutočnosti alebo že sa dotýka (modifikuje, ruší) existujúce právne následky.

Všeobecne v prípadoch časového stretu starej a novej právnej normy platí nepravá retroaktivita, t.j. od účinnosti novej právnej normy sa i právne vzťahy, vzniknuté podľa zrušenej právnej normy, riadia novou právnou normou. Vznik právnych vzťahov, existujúcich pred nadobudnutím účinnosti novej právnej normy, právne nároky, ktoré z týchto vzťahov vznikli, ako i vykonané právne úkony, sa riadia zrušenou právnou normou (dôsledkom opačnej interpretácie stretu právnych noriem by bola pravá retroaktivita). Aplikuje sa tu princíp ochrany minulých právnych skutočností, najmä právnych konaní. Pokiaľ u pravej retroaktivity platí zásada všeobecnej neprípustnosti, za ktorej existujú striktné obmedzené výnimky prípustnosti, u nepravnej retroaktivity platí naopak zásada všeobecnej prípustnosti, u ktorej existujú výnimky jej neprípustnosti.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, teda pokiaľ súd prvého stupňa rozhodoval o nároku navrhovateľa na zaplatenie žalovanej sumy ako práva zo spotrebiteľskej zmluvy v čase, keď už vstúpilo do účinnosti ustanovenie § 5b Zákona č. 205/2007 Z.z. (na základe novely vykonanej Zákonom č. 102/2014 Z.z. účinnou od 01.05.2014), bol oprávnený (a zároveň povinný) prihliadať aj bez návrhu na premlčanie nároku, keďže v danom prípade platí nepravá retroaktivita, t.j. od účinnosti novej právnej normy sa riadia i právne vzťahy, ktoré vznikli aj podľa predchádzajúcej právnej normy. Vznik právnych vzťahov, existujúcich pred nadobudnutím účinnosti novej právnej normy, právne nároky (vyplývajúce zo zmluvy o preprave osôb) sa posudzujú podľa doterajších predpisov. Z uvedeného je potom zrejmé, že súd prvého stupňa správne na premlčanie nároku navrhovateľa v tomto konaní prihliadal; na základe princípu nepravnej retroaktivity právnych noriem (starej aj novej právnej úpravy) nebol preto povinný prihliadať na podmienky uvedené v § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t.j. prihliadať na premlčanie dlhu iba na námietku dlžníka.

Ďalšou spornou otázkou zostalo, či súd prvého stupňa postupoval správne, keď otázku premlčania posúdil podľa ustanovení Občianskeho zákonníka.

Zákon č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy úpravu premlčania vôbec neobsahoval, pričom takáto úprava je obsiahnutá v dvoch právnych predpisoch, a to v ust. § 387 a nasl. Obchodného zákonníka a ust. § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka. Právna úprava premlčania obsiahnutá v Občianskom zákonníku je pre spotrebiteľa výhodnejšia a tejto výhodnejšej úpravy sa spotrebiteľ ani nemôže vzdať. S poukazom na to, aj napriek tomu, že v danom prípade ide o zmluvný typ upravený v zmysle § 497 až § 507 Obchodného zákonníka, s prihliadnutím na to, že ide o zmluvu spadajúcu pod režim Zákona o spotrebiteľských úveroch, bolo dôvodné predmetnú zmluvu posudzovať podľa citovaného zákona, ako aj ustanovení Občianskeho zákonníka, a to i v otázke premlčania práva navrhovateľa. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že hoci má zmluva o spotrebiteľskom úvere charakter absolútneho obchodu, neprestáva byť zmluvou spotrebiteľskou. Pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré predstavujú širší pojem, má z hľadiska aplikovateľnosti absolútnu prednosť Občiansky zákonník, keďže aplikácia Obchodného zákonníka prichádza do úvahy až po uplatnení spotrebiteľského práva. Z hľadiska poradia aplikovateľnosti v prípade spotrebiteľských zmlúv Obchodný zákonník celkom alebo z časti musí ustúpiť nutnej prioritnej aplikácii spotrebiteľského práva v širšom slova zmysle, t.j. aplikácii Občianskeho zákonníka. Normy obchodného práva sú totiž v prípade spotrebiteľských zmlúv použiteľnými len vtedy, ak neodporujú úprave, ktorá tu má z povahy veci prednosť, teda úprave spotrebiteľských vzťahov v Občianskom zákonníku a predpisoch vydaných na jeho vykonanie.

Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnený nárok je plnením zo spotrebiteľskej zmluvy (konkrétne zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v ktorej jedným zo zmluvných strán je spotrebiteľ), premlčuje sa nárok na peňažné plnenie (z uvedeného zmluvného vzťahu) v 3-ročnej premlčacej dobe v zmysle ust. § 101 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné

ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa použijú vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Citované ustanovenie preto ukladá orgánu aplikujúcemu právo použiť v prospech spotrebiteľa všetky ustanovenia, ktoré sú pre spotrebiteľa ako slabšiu zmluvnú stranu priaznivejšie. Preto súd prvého stupňa pri skúmaní otázky premlčania správne aplikoval občianskoprávnu úpravu ohľadom dĺžky premlčacej doby, ktorá je priaznivejšia pre odporcu ako spotrebiteľa. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že samotný zmluvný vzťah založený medzi pôvodným veriteľom a odporcom je tzv. absolútnym obchodno-záväzkovým vzťahom, ktorý sa riadi režimom Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu zmluvných strán. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným zmluvným typom, ale ide o osobitný druh zmluvy, ktorý sa vyskytuje tak v občianskoprávnych ako aj v obchodnoprávnych vzťahoch.

Nemožno opomenúť ani ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Preto ani uzavretie absolútneho obchodno-záväzkového vzťahu, ktorý je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou, sa nemôže odchyliť od občianskoprávnej úpravy v otázke premlčania, ktorá je na prospech spotrebiteľa na rozdiel od právnej úpravy premlčania v Obchodnom zákonníku. Spotrebiteľ si nemôže zhoršiť svoje zmluvné postavenie, preto je v legitímnom očakávaní použitia pre neho priaznivejšej právnej úpravy.

Je preto potrebné uzavrieť, síce nepopierajúc povahu úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu, na otázku premlčania je však potrebné vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie. Takéto pravidlo je ustálené aj v aplikačnej praxi súdov (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR 5 M Cdo/20/2009 zo dňa 25.01.2011, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Co/167/2011 zo dňa 23.11.2011, rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 6Co/218/2012 zo dňa 11.06.2013, rozsudok Krajského súdu v Prešove 6Co/26/2012 a 6Co/81/2012), ktoré riešenie podporil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení pod sp. zn. I. ÚS 402/2013-10 zo dňa 19. júna 2013, v ktorom skonštatoval, že prednostným uplatnením Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa.

Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z.z. definitívne normatívne vyriešila (doplnením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka), že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z autentického výkladu zákonodarcu vyplýva, že Občiansky zákonník bude použitý, pokiaľ ide o posudzovanie otázky premlčania, otázky úpravy ručenia, zmluvnej pokuty, uznania záväzku a podobne, aj keby sa na právny režim mala použiť právna úprava Obchodného zákonníka. Hoci účinnosť tohto ustanovenia bola posunutá až na 1. apríl 2015, predmetné ustanovenie poníma výkladový status a jeho cieľom je iba *expressis verbis* vyjadriť aj doposiaľ platné pravidlo prednostného použitia režimu Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské záväzky. V súvislosti s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.03.2013, sp. zn. 6 MCdo/4/2012 súd uvádza, že Najvyšší súd SR v posudzovanej kauze nevyslovil právny názor, že na premlčanie nárokov vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv sa nepoužije úprava priaznivejšia pre spotrebiteľa napr. občianskoprávna v zmysle ust. § 52 ods. 2 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Odvolací súd upriamuje pozornosť aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR 3 M Cdo 14/2014 z 21. apríla 2015, podľa ktorého ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. Najvyšší súd SR v tomto rozhodnutí zamietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora, ktorý namietal postup prvostupňového súdu aj odvolacieho súdu, ktoré oba zhodne v spore zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere aplikovali ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014 a na premlčanie aplikovali § 101 Občianskeho zákonníka.

Vzhľadom na uvedenú argumentáciu, pokiaľ súd prvého stupňa žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 OSP napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, vrátane rovnako vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania, potvrdil.

V odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému vzniklo podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 OSP právo na náhradu trov konania voči v odvolaní neúspešnému žalobcovi. Žalovaný si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.